

STEZICE

4 ⁶⁸/₆₉

SPOMIN NA DR. FRANCETA PREŠERNA

Čeprav bo letos minilo že 120 let, odkar smo izgubili biser našega slovenskega pesništva - Franceta Prešerna, se še vedno radi spominjamo nanj. In to vedno bolj, kajti njegove pesmi - njegove besede postajajo vedno bolj resnične.

Vsi mi in pa Slovenci izven naših meja se dobro zavedamo, kaj nam pomeni Prešernova pesem. Prešeren je bil tisti, ki nas je učil o bratstvu in enakopravnosti med narodi. Prešernova pesem je iz roda v rod oblikovala narodno in kulturno zavest slovenskega naroda.

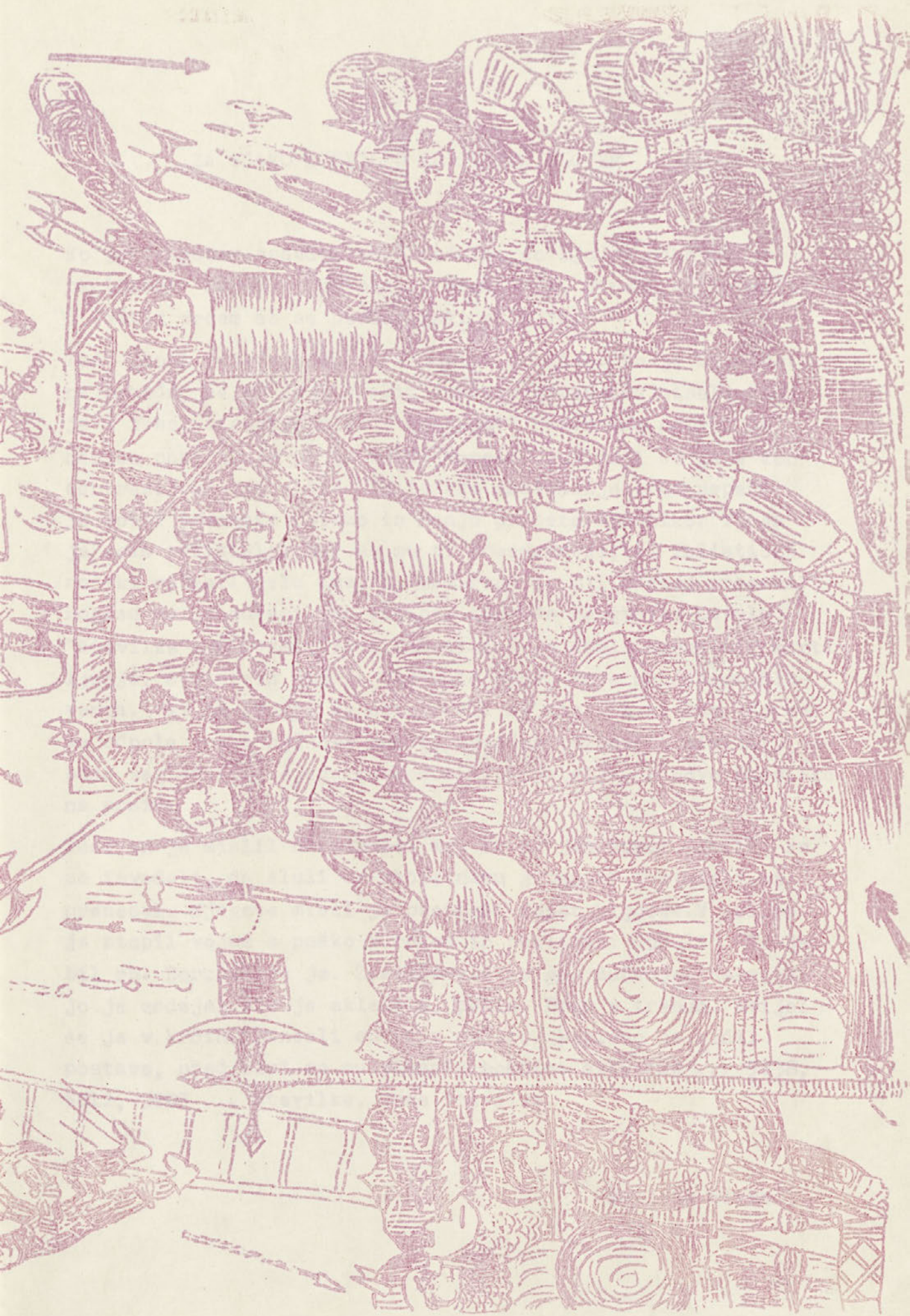
Žal nam je vsem, da njemu samemu danes ne moremo pokazati, kaj čuti slovenski narod do njega. Tega ne moremo izraziti s kulturnimi proslavami ob 3. februarju. Praznovanje se mora izraziti v notranjosti vsakega posameznika. To pa tako, da bomo ljubili Prešerna, njegovo pesem - njegovo poezijo.

Če bomo ohranili spomin nanj, bo to le skromen delček tistega, kar je on zapustil kot dediščino svojemu narodu, ki ga je tako ljubil.

Spoštujmo njegovo pesem, spoštujmo njegov klic k enakopravnosti med narodi!

Dušan Ropret

5. c

ZA VSAKO ŠTEVILKO SE SKRIVA ČLOVEK

Ko je okupator zasedel naše deželo, so ljudje odhajali v partizane. Marsikdo je pustil doma ženo, otroke ali starše. S težkim srcem so se poslovljali od njih.

Tudi junak moje zgodbe je zapustil družino. Ko je bila četa na pohodu, se mu je z vsakim korakom utrinjala misel: "Kaj je z ženo, otroki, bolešno materjo?" Pri nekem napadu na nemško postojanko so ga ujeli Nemci. Odpeljali so ga v koncentracijsko taborišče. Po težkem zaslišanju brez uspeha je dobil progasto obleko in nanjo pripeto številko. To ga je zelo prizadelo. Mar so mu ti brezsrčneži, ti fašistični rojaki odvzeli celo ime, na katerega je bil vselej ponosen? Pogled mu je zdrsnil po celici, kjer so se gnetle ostale "številke". Za vsemi temi številkami so stali skrušeni, strti ljudje, a v prsih jim je utripalo srce, srce ponosnega Slovence. Vsi ti ljudje za številkami so mislili na dom. Ko so se odprla vrata njihove puste, temačne celice so mislili, da bodo zagledali svojega znanca ali prijatelja, z novo številko na prsih.

Tudi on je mislil na domače. Kaj če so jih Nemci pobili, ko so izvedeli, da služi osvobodilnemu gibanju? Teh misli ni prenesel. Njegove misli je pretrgal ropot ključev. V celico je stopil vojak s puško v rokah in poklical: "5201!" To je bil on. Zdrznil se je. Zasliševali so ga. Mučenje. Rana, ki jo je zadejal bič je sklelela, pekla. Brca v trebuh. Zvijal se je v krčih. Zanesli so ga v celito. Megleno je videl postave, pred očmi so mu plesale bohotne številke ... 5238, 5812, 3905 ... številke, same številke.

Marjeta Slabe

8. a

IN NAROD ŽIVI DALJE

Še mladi so prijeli za orožje in šli v borbo. Sovražne krogle so švigale mimo njih, hiše so se jim sušile pred očmi, slišali so krike najmlajših, hodili so mimo pogorišča lastnih domov ... ni jih bilo strah.

V njih je vzkliklo in bujno raslo hrepenenje za svobodo - za soncem, ki bi ogrelo vse mrzle domove. Trpljenje ...! Groza! Jok ...! Boleči kriki ljudi. Vse je šlo mimo njih. Ali upali so, da jim bo nekoč lepše. Prepričani so bili, da se bo skozi goste oblake prerinil žarek in jim osvetlil duše. Njihovo srce je bilo razdvojeno v upanje in hrepenenje. In res so se skozi goste, črne oblake prerivali drug za drugim sončni čarki. Sprva blede, a kmalu so bili dobi, zlati in topli. Pogladili so kuštrave glavice lečnih otrok, objeli duše trpečih ljudi. Bili so srečni. Trpljenje jim je bilo poplačano. Svoboda ...!

O, zlata svoboda ...!

In četudi so trpeli, se skrivali po gozdovih, živeli v večni nevarnosti, bedi in lakoti, narod živi dalje.

Irena Peharc

7. b

POČITNIŠKI DNEVI

NAJLEPŠI DAN

Izza Storžiča so se prikazali sončni žarki in pregnali meglo, ki se je zadrževala v dolini. Zjutraj sem se odpeljala na Zelenico in smučala ves dan. Tode bila je velika razlika, vsej zame. Na ta dan sem praznovala rojstni dan in moje srce je bilo polno sreče in želja. Prekipevala sem od veselja, vendar tega nisem pokazala. Svoj praznik sem nosila v svojem srcu in ga hrenila pred svetom.

Ko sem se tistega zimskega dne vrnila domov, so od vsepovsod deževale častitke in darila. Bila sem srečna, kot zvezde na nebu, oči so se mi svetile. Ko sem se zvečer odpravila na počitek, še dolgo nisem mogla zaspati. Premišljevala sem o rojstnem dnevu in mislila na darila. Pa bom res srečna in zadovoljna, kot so mi vsi zaželeli?

Odvrgla sem te skrbi in zaspala mirno, tiho spanje.

Tega dne ne bom nikdar pozabila, vedno ga bom nosila v srcu in se spominjala na prijetne urice, ki sem jih preživela med počitnicami in na svoj rojstni dan.

Zlata Švab

MOJ DAN

Bilo je jutro. Stal sem na balkonu in zrl nekam daleč, tja, kjer se je prebujal nov dan. Sonce je leno priplavalo na nebo in oddajalo tople zimske žarke. Odbijali so se od snega in

se svetili kot drobni diamanti. Očaran sem ostal in gledal, kaj nam daje narava, ki s svojo milino še bolj poudarja življenje okrog nas. Zdramila me je mama, ki me je poklicala k zajtrku. Prav nerad sem se ločil od bogatega prizora, ki je poudarjal toliko lepote.

Čez nekaj časa sem že stal pred blokom. Tam se je že podila mala otročed in se igrala na snegu. Ko sta prišla moja tovariša, smo se zmenili, da gremo na sprehod. Nismo hodili dolgo, ko smo se znašli v gozdu. Skozenj je prodiralo le malo svetlobe. Vendar nas to ni prestrašilo, saj smo se že znašli pred odprto jaso, ki je bila nadrobno pokrita s snegom. Sončni žarki so padali na krpo snega, ki se je svetilo. Tam smo ostali ves dan. Igrali smo se in kepali, se valjali po snegu in sankali.

Dan je hitro minil, sonce je zašlo in že je tema začela zvijati svoj črni plašč okoli nas. Vedeli smo, da se moramo vrniti. Hitro smo se prebili skozi temni gozd in se kaj kmalu znašli pred domom. Vsek s svojimi mislimi je odšel domov.

Jelko Urbančnik

8.b

MOJ DAN

Domala polovico počitnic sem preživela z visoko temperaturo doma v postelji. Bila sem jezna na vse in sama nase. Imela sem toliko lepih načrtov, pa se je vse skupaj podrlo.

Po tednu ležanja sem v petek končno vstala. Mislila sem, da bom med počitnicami drsela, pa do tedaj niti enkrat nisem obula drselk. Rekla pa sem si, da bo sobota moj dan, da bom počela, kar se mi bo zljubilo in da bom v soboto na drselišču.

Popoldne sem se oblekla in rekla domo na svidenje. Z drsal-kami preko rame sem stopala po ulici. "Zdravo, Marija! Se greš drset?" Pokimam in odidem dalje. Bil je mrak. Stopala sem čez most. Bistrica je šumela po menoju. Na nebu so se prižigale prve zvezde. Prijetna toplota se je prelila po meni. Občutek zadovoljstva je rasel v meni, naraščal, nazadnje pa utonil v zvonjenju, ki se je razlegalo v cerkvenega stolpa. Prišla sem do drsališča. Sedla sem na klop in se začela ubu-vati. Ko sem se obula, sem stopila do vhoda na drsališče, tesneje zavila šal okrog vratu in srebrno bela ploskev se je zasvetlikala pred mojimi očmi. Stopila sem na led in drsalke so zapele svojo pesem. Tenka nit srebra se je vlekla za menojo. Prižgali so luči, narava izven dometa svetlobe je tonila v noč. Pogledala sem okrog sebe, se naslonila na ograjo in se zagle-dala v razsvetljene okne v daljavi. Izražala so zavetje in toploto lepega doma.

Nekdo me je potegnil za roko in z vso hitrostjo sva oddrsala naprej. Ko sem prišla domov, sem v sebi čutila mir in bilo mi je lepo. To ni bil najlepši dan mojih počitnic, a bil je samo moj.

Merija Ahačič

8. a

NESREČA

Zgodilo se je. A kaj ti ostane od tega? Spomini. Spomini, ki ostanejo vedno, naj bodo srečni, žalostni, veseli. Mogoče se pozabijo a nekoč jih odkrijemo.

Bil je dan, dan med počitnicami. Namenila sem se k prijateljici v sosednjo vas. Dolga asfaltne cesta se mi je odprla pred očmi, sonce mi je sijalo naproti, bilo mi je prijetno toplo.

Bila sem vesela, da bom po daljšem času videla prijateljico. Zagledala sem prve hiše, ki so se kopale v soncu. Približevala sem se vasi. Ob cesti so stale tri postave. Videla sem otroka, majhnega otroka, od daleč kot majhno žogo, kako je stekel čez cesto. Hotel je leteti nazaj k mamici, takrat pa je pripeljal avto, zacvilile so zavore. Tekla sem, tekla, mislila nisem na nič. Ko sem prišla k avtomobilu, sem videla na materinem naročju otroka. Po licu mu je tekla kri. Pogledal je mater in zaprl oči. Krik. Jok. Stisnila ga je k sebi, ga zalila s solzami. Šofer je odpeljal mater in otroka. Bil je raztresen, lice mu je pobledelo. Avto je odpeljal, gledala sem za njim. Po licu pa so mi tekale solze, grenke solze. V spominu pa mi je ostal majhen otrok, otrok kot žoga, kot cvetka, ki je prekmalu izgubila svoje mlado življenje.

Zlata Herak

S. a

MED POČITNICAMI

Bila sem zelo vesela počitnic. Bila so prekratke in so hitro minile.

Na počitnicah sem bila pri stari mami. Z mano je šla tudi sestra. Stara mama nama je pripovedovala zgodbe o vojni in o nekdanjih dneh. Najbolj mi je bil pri srcu dogodek, ki vam ga bom sedaj na kratko opisala.

Moja mama je namreč preživela vojno. Živela je pri stari mami.

Nekega dne pa so prišli Nemci in vstopili v njihov hišo.

Bili sta revni in nista imeli dosti hrane. V shrambi sta imeli le nekaj suhega kruha. Ko sta prišli v shrambo so vzeli še tisti trdi kruh. Obe hkrati sta rekli: "Zdaj ste nama vzeli

še tisto, kar sva imeli!"

Vedno se bom spominjala tega dogodka in ga ne bom pozabila. Trdno mi bo ostal v spominu.

Marija Tišler

4. b

ZIMSKE POČITNICE

Sedaj smo imeli počitnice. Med počitnicami so se nam ohladile glave, prav tako tovarišicam. Doživeli pa smo tudi mnogo lepega.

Nekega dne me je mamica poslala v trgovino. Šla sem in videla, kako je deklica s steklenico pive padla na tla. Cesta je bila zelo spolaka. Ko je deklica opazila, kaj se ji je pripetilo, je začela jokati. Zelo se mi je smilila, ker sem vedela, da bo tepena.

Imela sem še kar dobre počitnice, čeprav so bile zelo kratke. Sedaj zopet sedimo v šolskih klopih in se učimo. Ker snega ni bilo veliko ga bo mogoče sedaj malo več.

Mije Ankele

4. b

MOJE POČITNICE

Med počitnicami sem hodil na smučarski tečaj. Učil me je tovariš Janez Ahačič. Najbolj sem bil žalosten tedaj, ko sem zbolel.

S prijateljem Igorjem sva hodila skupaj na tečaj. Prvi dan sva bila zelo žejna. Ko je bilo konec tečaja, sva se hitro napotila k moji stari mami in se napila vode. Drugi dan sva bila oba slaba in hrápava. Tovariš naju je vprašal: "Kaj pa vama je?" Odgovorila sva mu: "Nič." In tako je bilo vsak dan slabše. Ko je prišla nedelja, naju ni bilo na tečaj. V ponedeljek sem šel k zdravniku in ugotovil je, da imam gripo. Dal mi je zdravila in rekel, da morem ležati pet dni v postelji. Prijatelj Igor me je obiskal in povedal, da je ozdravel. Nato sva igrala karte. Ob šestih je odšel. Jaz pa sem moral še ležati in bilo mi je zelo žal, ker sem pil vodo.

Tako sem preležal pol počitnic doma v postelji.

Dejan Bučinel

4. b

SNEG, SNEG - BELI SNEG

Jutro je bilo pusto in turobno. Mesto je bilo zavito v meglo in vsak čas sem pričakovala, da se bo izza težkih oblakov ulil dež. Pa nisem izgubila poguma. S sestro sva iz drvernice izvlekli smuči, ki so bile od dolgega leženja vse prašne. Napotili sva se proti avtobusni postaji.

Ob 8.30^h sva bili na Ljubelju. Vrhovi Košute in Begunjščice so bili zaviti v meglo, bila je mrzla in dolga vrsta pred žičnico ter še poslabšala najino slabo razpoloženje. Toda, ko sem se nazadnje le peljala z žičnico, nisem mogla verjeti sama sebi. Izza megle je tu pa tam pokukalo modro nebo in sončni žarki so z vso svojo toplino in sijajem objeli gorske vrhove.

Bilo je prelepe, nobena slikarska peleta bi ne znela tega naslikati, pa tudi nobeno pero bi ne znalo opisati vso tisto lepoto, ki se je tedaj razgrnila pred mojimi očmi. Megla je ostajala vse bolj za nami in je kot težak pajčolan ovijala dolino. Pred nami pa se je v soncu bleščal sneg, kot da bi bila zemlja pokrita s tisočnimi svetlikajočimi kristali.

Smuke po snegu je bila čudovita in čeprav ne znam preveč dobro smučati, sem tedaj začutila neizmerno zadovoljstvo nad tem dnem, polnim sonca in čudovitih barv. Bilo je, kot da bi se mi v dušo vtisnil preveč lep spomin, da bi ga mogla kdaj pozabiti.

Judita Miklič

8. b

Z I M S K A

Si bela in snežena,
leдена in nežna
in vsa kot koprena
brezsrčno ledena.

Se v ivju leskečeš
in k sebi me vlečeš,
snežinke so bele,
za mene vzcvetele.

Zakaj nedosežna
lepota si bežna?
Cvetaš in umiraš,
srce mi odpiraš.

Blanka Seliškar

7. b

Z I M A

Pel je droben sneg z višave,
pel na njive in na trave,
na gozdove in livade.

Vse je belo in ledano,
vse je čisto in veselo.

Vse se drse, smuča, sanki,
vse se kepa in vrešči,
ker jim sneg za vrat leti.

Ljuba Kutin

7. a

O B L A K

Njeno življenje je ena sama tema. Kje so časi, zlati časi, ko ji je sijalo sonce, cvetela rože, prepevale ptice? Da, nekoč ji je sijalo sonce, toplo sonce, iz jasnega, čistega neba. Toda prišel je oblak, črn oblak po modrem nebu, prádrvel je, kot bi ga nosil viher. Pred njo je nastala sama tema, črna zavesa, ki je zakrila sonce. Oblak! Črn oblak ji je zakril srce. Še vedno si je sonce, toda pred njo je tema. Niti en sam majhen žarek si ne more utreti poti skozi črn, temen oblak. Glej! V najbolj oddaljenem delu te temne zavesse se nekaj svetlika. Majhna žareča zvezdica ji je zasvetila v srcu. Upanje. Zakaj si tako majhna, slabotna, da ne moreš pregnati črnega oblaka? Zakaj nisi večja? Ne! Nikar ji ne ugasni! Sveti ji še naprej kot majhen plamenček med ognjem. Pred njo je še vedno črn oblak. Tema. Samo iskrica upanja ji še ni ugasnila.

Irena Peharc

7. b

MOJE LUTKE

Doma imam lutki, kralja in kraljico. Hodim v šolo. Mojini lutkam pa je doma dolgčas, zelo so žalostne. Ko se zvečer vrnem iz šole, moje lutke oživijo. Kraljica me vprašuje, kako je bilo v šoli. Kralj pa se jezi, če so v mojem zvezku packe.

Kuljič Boštjan

1.a razred

ZIMSKO VESELJE

Otroci imamo radi zimo.

Zima nam prinese mnogo veselja.

Vso zemljo pokrije s snegom.

Otroci smo radi na snegu.

Sankamo se, smučamo in kepamo.

Radi delamo tudi sneženega moža.

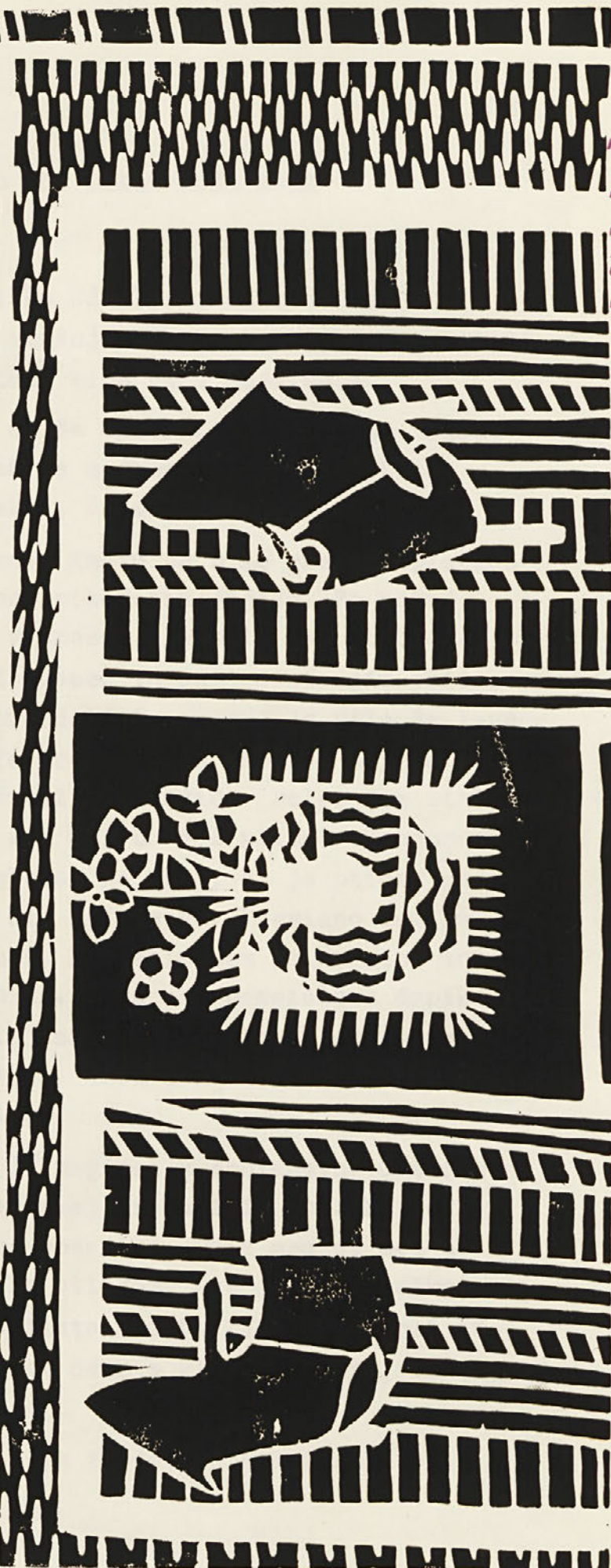

Primož Grum
1.0.0.

Moje prvo spričevalo
letos sem v prvem razredu
komaj sem čakala na spričevalo.
Vekega dne je tovarišica
prisla v razred. V rokah je imela
polno izkazov. Bila sem
tako srečna, ko sem videla
moje odlično spričevalo.
Tudi moja mamica je bila
vesela. Kupila mi je tortico,
kolikor sem hotela.

TANI POGORELEC

1. a razred

FORNAZARIC VIKI

NOJ DOH - DNEVNA SOBA

ORIG. LINOREZ

PTIČJE GNEZDO POD OKNOM MOJE SOBE

Moja rojstna hiša je nekoliko oddaljena od ostale vasi. Je rdeče barve in po zidu se vzpenja vinske trta, ki vsako leto dobro obrodi. Vzpenja se tudi mimo okna moje sobe.

Bilo je spomladi in ptice so že spletale gnezda. Na vinski trti pod oknom moje sobe sli je majhna temnorjava ptica spletla gnezdo. Mama je rekla, da se imenuje penica.

Dolgo časa nisem odprla okna. Kmalu je bilo gnezdo spleteno in vanj je samica znesla pet pikčastih jajčec. Po nekaj tednih sem odprla okno in v gnezdu je bilo pet ptičkov.

Bili so majhni kot čmrlji. Samec in samica sta jim pridno nosila hrano. Ptički so doraščali in gnezdo je bilo že tesno. Nekega dne pa sem bila zelo presenečena. Ko sem odprla okno, sem v gnezdu zagledala samo štiri mladiče. Dolgo sem stala pri oknu in premišljevala kam naj bi šel ptiček. Končno sem se odločila, da pojdem pogledat po okno, če je ptiček padel na tla. Zagledala sem ga. Bil je ranjen. Previdno sem ga pobrela in odnesla v kuhinjo. Položila sem ga na stol in ga postavila poleg štedilnika. Reno sem nemszela z žrniko. V kljunček sem mu dala nekaj zrn kaše in kmalu se je opomogel. Odnesele sem ga nazaj v gnezdo. Vsak dan sem pogledale, da ne bi spet kdo padel na tla.

Bilo je v torek in dan se je nagibal k opoldnevu. Odšla sem na travnik, da bi natrgale nekaj trovniških rož. Na neki cvetlici sem opezila majhno gosenico. Dala sem jo med dva majhna količka in jo odnesla ptičkom. Ker je okno zaškripalo, so ptički mislili, da je priletela mati. Vsi so odprli rumene kljunčke in gosenico sem dala v kljun tistemu, ki je padel iz gnezda.

Ptički so doraščali in bili so že dovolj veliki, da bi lahko odleteli.

Nekega popoldneva sva s sestro pogledali skozi okno v gnezdo. Ptički so odleteli. Zelo sva se prestrašili in čó večera sva nāsili ptičke v gnezdo. Komaj sem drugega prinesla v gnezdo, prvega že ni bilo več v njem. Bila je že tema, ko sva še ene-
ga s svetilko iskali po travniku okoli hiše. Nisva ga našli. Mama nama je rekla: "Pustita ga že vendar. Bo že samica preskrbela zanj!"

Poletje je že bilo in sonce se je nagibalo proti zahodu. Oče je nabrusil koso in pričel kositi. Potem mi je rekel, da moram pograbití travo. Ko sem pričela grabiti, sem zagledala mrtvega ptičke. Rekla sem si: "To je tisti, ki ga nisva našli."

Čez dve dni so ptički odleteli iz gnezda. Pustili so samo razdrto gnezdece.

Vedno, ko odprem okno, se spomnim, kako so bili moji ptički majhni, ko so se izvalili. Zdaj so že petkrat večji in spom-
ladi bodo že sami spleтели gnezda in imeli mlade.

Meta Bohinje

PRAVLJICA ZA LAHKO NOČ

Zadnjič sem z bratci in sesticami sedela v izbi na veliki kmečki peči in jim pripovedovale pravljico o starem hrastu, ki je nekda j stal za hišo. Pod njim se je zgodilo mnogo dobrega in tudi slabega.

Za ta hrast ni nihče vedel, kdo in kdaj ga je zasadil na vrtu. Pravili so, da je tu zrasel kar čez noč in da je imel kaj čudne lastnosti. Veska ptica, ki je na njem gnezdila, je do-
bila zlato perje in je prelepo pela.

Kedar je prišel mimo drevesa kak siromak, mu je hrast pričaral obleko in hrano. Vsi revni ljudje so ga imeli zato zelo radi. Toda hrast se je začel starati in njegove korenine niso bile več močne. Prišla je zima, bele in mrzla žena, ki ga je hotela uničiti. Na pomoč je poklicala veter.

Neko noč sta se skrivoma priplazila do njega.

Hrast je trdno spal, toda živali na njem so bile še bučne. Začele so ga cukati z vejice in trkati na deбло. Toda hrast se ni zbudil. Tedaj je zarenila mimo zima in ga oplazila po deblu. To ga je zbudilo in odprl je oči. Ko je zagledal svoja sovražnika, je iztegnil veje, ju z njimi ovil in vzdignil v višino.

Veter in zima sta kričala, se zvijsala, prosila, toda vse je bilo zaman. Zima je priklicala sneg, hrast se je pričel vedno bolj nagibati proti zemlji. Veje so se mu lomile, korenine krivile in prev gotovo bi bil padel, ko se ne bi prav tedaj zdenilo in bi toplo sonce ne posijalo nanj. Sneg se je stopil in zima ter veter sta odšla svojo pot.

Nekega večera je divjala nevihta. Dež je lil kot iz škafa in zdaj pa zdaj se bliski pereli nebo. Zaradi močnega vetra se je hrast kar naprej nagibal z ene na drugo stran. Bil je čisto sam v nevihti, saj je vse zbaželo in se poskrilo v svoje domove. To pa je bile tudi zadnja noč, ki jo je preživel, kajti drugo jutro je ležal na tleh mrtev. Še dolgo pa so ga ohranili v spominu siromaki, ki se jim je poslej zelo slabo godilo.

Janja Zibler

6. a

KURENTOVANJE NA DRAVSKEM POLJU

Kurent in kurentovanje je ostanek silnostarega poganskega verovanja Slovencev. Naši predniki so kurentovali zato, ker se v pustnem času začne buditi prva pomlad, kajti glas pomladi je nosil v deželo Kurent. Pri nas so vedno kurentovali tri dni: od pustne nedelje pa do pepelnice. Toda že prej so se temeljito pripravili. Imeli so mnogo dela. Pripraviti so morali vso odevalo. Kurenti so bili takole oblečeni: na nogah so nosili visoke in dobro zlikane škornje, oblečeni so bili v ovčje kožuhe, z volno navzven. Posebno imenitni so bili črni kožuhi. Na glavo so si poveznili masko, okrog pesu pa so si opasali pas, na katerega je bil pripet kravji zvonec, v roke pa so si vzeli gorjačo, z ježevo kožico. Najvažnejša pa je bila maska. Na glavo se povezne kot vreča. Vsa je kosmata, le obličje je iz usnja, največkrat rdeče barve. Ob obeh straneh obličja so razpete kurje ali puranove peruti, ki so bogate s pisanim perjem. Iz ust mu navadno moli dolg jezik. Vrh glave maske podaljšuje rogovje, ki je ovešeno s pisanimi trakovi. Nato Kurenti odidejo na travnike in na polja, tam skačejo ter se pripogibajo, ne pogledajo pa zimi v obrez, ker se bojijo njenega mrkega pogleda. Pripogibajo in skačejo zato, ker bi radi odgnali sterko zimo, priklicali pa vedro pomlad. S Kurenti hodijo od hiše do hiše tudi orači. To je šest fantov, ki nosijo na glavah z umetnim cvetjem bogato okrašene kepe, od katerih visijo svileni trakovi. Okoli vratu imajo pisano svileno ruto, v rokah pa belo ruto. Orači vozijo s seboj preprošt plug, s smrečico v raznobarnih trakovih. Obenem hodijo s Kurenti tudi biceki, našemljeni v piščance. Tako kot Kurente obdarujejo gospodarji, obdarujejo gospodinje biceke z jajci. Medtem pokač krepko poka z bičem in oznanja to lepo prastaro obredje.

Žel tudi kurentovanje počasi izumira. Le v Ptujju še prirejajo tradicionalno kurentovanje, ki ga poleg naših gostov obišče še precej tujih turistov.

Zdenka Valjavec

PREČUDEN CVET JE V GRAPI ČRNI

Hodil sem po gozdu. Prišel sem do grape. Bila je ozka in strma, porasla z grmičevjem in osatom. Tam pod hrastom, na koncu grape, pa je cvetel cvet, prečuden cvet.

Zakaj se je v tej grapi razrasel ta čuden cvet? Ne vem. Morda pa uganem? Lahko je veter ponavedoma zanesel sem semena? Morda. Lahko je tu nekoč divjala bitke med sovražniki in partizani. Na čelu partizanske vojske je hodil mlad fant. "Bil je tek fant, da bi gore premikal", zato so se ga sovražniki bali. Nenačoma pa se je fant zamajal, zgubil je ravnotežje in kri je pordečila tla. Umril je mlad partizan in "za kar je umrl, bi hotel še enkrat umreti". Njegovi tovariši pa so ga pokopali v beli grob. Na grob mu niso zasadili križa, niti mu na križ niso obesili venca. Sklenili so, da bo njegov grob okrašen z eno samo lepo, prelepo rožo. Iškali so jo in jo tudi našli. Bila je roža, prečudna roža, ki ji nobeden ni vedel imena, zato so jo imenovali - svoboda.

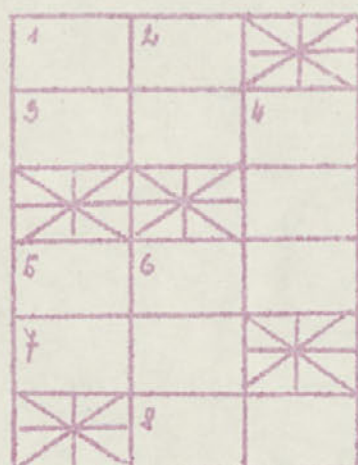
Roža se je razcvetela na grobu mladega junaka in še danes stoji in cvete na njegovem grobu, kot bi hotela poudariti, da je tu umrl mlad fant za svobodo. Fant, ki je raje umrl, kot da bi hlepčeval sovražniku.

Tako sem razmišljal ob tem prelepem cvetu v črni grapi in kdo ve, morda je vse to res?

Zorko Benedičič

8. 8

GEOGRAFSKA ZLOGOVNA KRIŽANKA

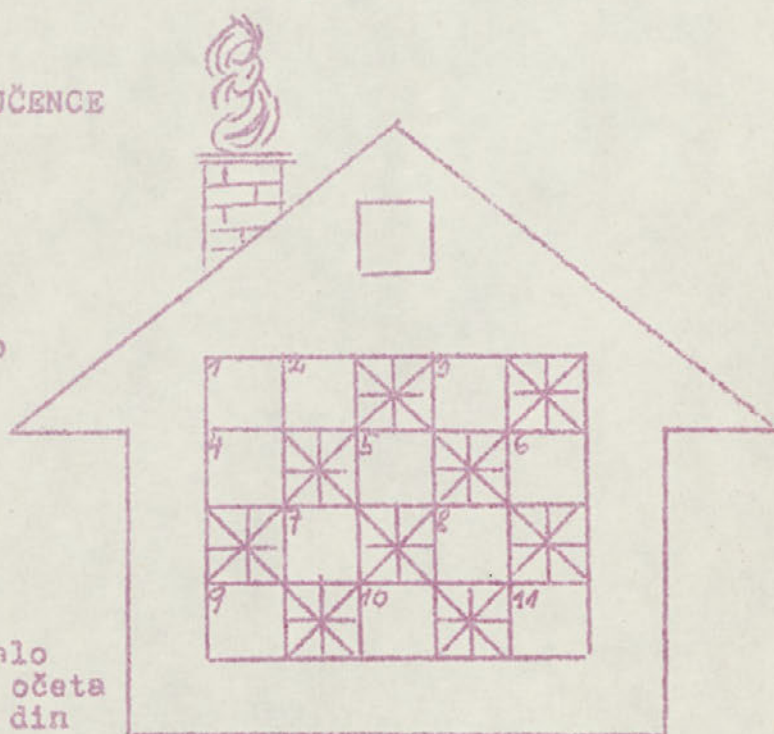
Vodoravno: 1. reka na Međarskem (ob njej žive Slovenci) 3. reka v Bolgariji 5. mesto v Rusiji 7. kraj v jugozahodni Makedoniji 8. kraj v severozahodni Bosni

Navpično: 1. pritok Neretve 2. Italijensko пристanišče 4. veliko turško mesto 5. ruske reke 6. slovensko mesto

Nagrade: 1. nagrada 15,00 N din
2. nagrada 10,00 N din
3. nagrada 5,00 N din

KRIŽANKA "HIŠICA" ZA UČENCE PRVIH RAZREDOV

1. $7-5+8=?$
3. $9-5+.=8$
4. Na krožniku je bilo 9 jabolok. Metka je pojedla 3 jabolka, Janezek pa 4. Koliko jabolok je na krožniku?
5. $3+4-5+.=2$
6. $8-7+3+1-2=$
7. Za odlično spričevalo je Jurček dobil od očeta 2 din, od mame 3 din in od strica 4 din. Koliko din je dobil Jurček?
8. $7-3=2+.$
9. $4+3-5+.=6$
10. $8-4+.=4$
11. $6-5+3-.=2$

Nagrade: 1. nagrada 10,00 N din
2. nagrada 8,00 N din
3. nagrada 3,00 N din

Rešitve križank oddajte uredništvu Stezic do 15. marca 1969.

